

Лила

Било је лето када се комшиница Љиља доселила у наш комшилук. Дивна старица седе косе, умотане у пунђу. Из првих комшијских прича сазнало се да нема ни мужа ни деце – тотално сама. Верујем да је то разлог што је мог брата и мене врло брзо заволела јер дотад нисам приметила да се котирамо као „ултра симпатична“ деца.

Од свакодневних фраза крај њене капије, *Како је било у школи? Нешто сте ми весели данас, мора да су оцене добре. Ко се то тако дотерао?! Што је лепо кад сестрица пази на брата!*, наше познанство се претворило у право пријатељство. Када је придобила поверење наших родитеља, бака Љиља нас је често звала на колаче, тек скувано слатко од разних воћки или парче врућег хлеба премазаног домаћим ајваром или пекмезом. У њеној кухињи све је изгледало једноставно и јефтино, али слатко и потпуно другачије од било чега што се новцем купити може.

Једне недеље у школи се говорило о акцији помоћи старијима. Свако ко је желео да се укључи добио је инструкције како и када то може да се учини. То ми је отворило очи. У комшилуку имам дивну старицу којој, тада схватам, није потребно само друштво. Шта сам чекала?! Да ме сама замоли! Срамота! Већ сутра, враћајући се из школе, мислила сам само на тренутак када ће се мала бела кућа појавити на видику, а на левом прозору до улице, уоквирено чипком завесе, указати мило лице баке Љиље. Није могла да ме одбије. Од тада смо брат и ја редовно ишли у куповину, уплаћивали рачуне, брисали прашину, избацивали смеће, а понекад после наших заједничких вечера прали посуђе. Наши родитељи су волели бака Љиљу и она њих, али је нису посећивали као да су схватили да ће тако нестати чаролија да је бака Љиља само наша.

Тако се из дана у дан продубљивало то пријатељство. Наше минимално животно искуство и њена, сигурна сам, горка животна прича нису ово пријатељство испуниле бог зна којим тајнама (осим ситних: Ко је закаснио у школу, заборавио домаћи, изгубио новац за ужину, покварио оцене и сл.) Са собом је носила неку тугу, али је љубоморно чувала за себе.

Ипак, један догађај учврстио је наш однос и крунисао љубав према симпатичној старици. По идеји мога брата, како бисмо прекинули њену самоћу док смо ми у школи и слично, за рођендан смо јој набавили једно сиво маче. Дали смо му име Лила, по бака Љиљиној омиљеној боји, маче ставили у кутију и везали је, наравно, лила машном. Узбуђени и знатижељни, чекали смо реакцију. Гутали смо сваку гримасу њеног лица док је отварала поклон, погађала шта би могло да буде унутра и били срећни кад се озарила попут детета. Лили је око врата висла плочица са натписом: Срећан рођендан! Ана и Марко. Спојити Љиљу и Лилу био је пун погодак. Играле су се у башти, спавале у истом кревету, једном речју, где Љиља – ту и Лила.

То умиљато маче, некако зачас порасте у лукаву мачку која се већ свесно свима увлачила под кожу. Тачно је знала кад се враћамо из школе да нас сачека, а онда од нас поносно окретала главу чекајући да је сами позовемо и помазимо. Длака јој је постала сјајна због правог спа центра који јој је бака Љиља омогућила. Ловљење мишева је било сувише сурово за ову фенси мачку, а грануле са витаминима су биле обавезне, па чак и кад бака Љиљина пензија касни. Мувала се и по старој шупи и тавану на који се нико од нас није пео јер га бака Љиља није користила, због старости и безбедности, али је увек долазила на време и чиста, као да се претходно негде окупа. Кажем, лукав створ – мачка је то.

Када је Лила напунила две године, скоро да је почела да злоупотребљава сву нашу доброту, желела је само да се мази, више је јела, а о игри ни речи. Нико да је покрене. Ни за баком није ишла. Бака Љиља се помало забринула, а једног дана смо је затекли уплакано кад нам је саопштила да Лиле нема. За нас је то било немогуће, нема места где је нисмо тражили. Бојали смо се најгорег јер никада није излазила из дворишта и нисмо сигурни како би се снашла на улици. Стално уплакано комшиницу већ је напустила нада и ми смо се осећали кривима што смо јој натоварили и ту бол на већ напаћену усамљеничку душу. Лепо су нам родитељи говорили да су љубимци за децу мач са две оштрице. Срце нам се стезало од патње ове старице, причала је како јој се ноћу привиђа Лилино мјаукање. То нас је већ озбиљно забринуло. Плашили смо се да ће јој нестанак Лиле нарушити здравље.

Прошле су две недеље, играли смо са бака Љиљом таблић уз најбоље слатке крофне и чај, кад је мој брат чуо мјаукање. На његово упозорење послушала сам пажљиво и чула исто. Па, да, таван ! Марко је морао да позајми стубе и пажљиво се попне горе, а бака и ја смо без даха чекале да видимо шта ће бити. Није га било неколико минута, а онда се вратио озарен. Рекао је: „Дај ми мобилни телефон – брзо!“ Све сам очекивала, али телефон!?

Вратио се на таван, сишао доле, сео за сто и рекао: „Гледајте ово! Бака Љиљо, стављај наочаре! Засад овако, а сутра нам треба помоћ! Пустио је снимак, а на снимку, чудо природе. Поносна Лила са свијих пет малих копија.

Лукава је имала тајну љубав, скровиште и план да постане мајка и све нас обрадује.

* * *

Они из школе што су помагали старијима, радили су то месец дана, а онда је све пало у заборав. Ово је другачије. Ми сад имамо још једну баку, а она има нас, Лилу и пет мачета.

